

Wat als 'voltooid leven' een groot succes wordt?

Column voor PM Publiek Denken, december 2016

Margo Trappenburg

Het zou gaan om een kleine groep mensen. Niet ziek. Niet dementerend. Alleen heel erg oud en der dagen zat. Volledig autonoom, niet onder druk gezet door familie of andere verzorgers. Een persisterende doodswens, maar geen indicatie voor euthanasie. Die mensen mogen we niet in de kou laten staan vindt het kabinet.

Vraag voor in de verkiezingstijd. Stel dat we deze mogelijkheid aanbieden: een milde dood op bestelling na een toets door een stervensbegeleider, zonder specifieke leeftijdsgrens. Dat zou best eens een gat in de markt kunnen zijn. Persoonlijk zie ik enorm op tegen oud worden in de participatiemaatschappij: geleidelijk aan steeds verder aftakelen en navenant een steeds grotere belasting worden voor mijn familie, burens en voor goedwillende vrijwilligers (ik sluit niet uit dat ze met grote toewijding en liefde voor me zouden zorgen, maar het pure feit dat ik hen zo tot last zou worden vind ik angstaanjagend). Ik zie er niet zó erg tegen op dat ik er wanhopig van word en voor een dramatische zelfdoding (trein, touw) moet je wanhopig zijn. Maar ik zie er wel degelijk tegen op en de voltooid leven regeling lijkt mij een heel mooie manier om aan mijn lot te ontkomen. Een soort preventieve euthanasie voordat ik blind, doof, slecht ter been, dementerend of een combinatie van al die dingen ben. Een afslag voor de misère begint. Een uitweg om niet afhankelijk te hoeven worden. Ik ben altijd een heel gemiddelde Nederlander geweest, dus ik sta hierin vast niet alleen.

Vandaar mijn vraag: stel dat deze regeling een groot succes wordt. Wat zeggen politici en beleidsmakers dan over tien, vijftien, twintig jaar?

- We hebben met de voltooid leven regeling veel meer mensen een plezier gedaan dan wij vermoedden toen we haar invoerden?
- De regeling was natuurlijk niet zo bedoeld, maar bleek eigenlijk ook een heel goede oplossing voor de vergrijzing?
- Stervensbegeleider werd een nieuw beroep voor veel hulpverleners die hun baan kwijtraakten door de participatiemaatschappij?
- Oud worden was niet langer een noodlot, oud worden werd een keuze?

Mogen we daar nu vast over nadenken en niet pas over tien, vijftien of twintig jaar?